

VASADI PÉTER

Interjú

- És mit érzett, amikor...
- Ha jól emlékszem, hagymaszagot, éppen az enyhén barna rántottára sütötték, szeretem, ahogyan serceg...
- Nem úgy értem! Belül, bent, hisz' kiemelték a nevét, s nagy taps...
- Honnan emelték ki? Ezt úgy mondja, mintha leváltak volna homlokomról a bőrömborította betűk, s beleestek volna vödörbe.
- Na ne, ennyire nem lehet értetlen, tudja maga, mit...
- Jó, mondjuk hevesebb szívdobogást, de ha az igazat mondom, úgysem hiszi el... Szégyent.
- Ugyan már, szégyellnivaló, ha egy díjat kap az ember?
- Nem tudom megmagyarázni. Bujkál bennem, mégis szeretem a szégyenemet.
- Ezt komolyan mondja?
- ...Nem hivalkodom vele, de...
- Hát én még ilyet sose hallottam! Nem is hiszem el.
- Ez elszomorít. Kiket szokott maga kérdezni?
- Természetesen a legjobbakat.
- Aha, akkor értem. Szóval a köteles áhítatával, s jó gyakran mutogatja...
- Mi az, hogy köteles? Szabadság van, nem?
- Tényleg? Hol? Arca milyen? Némelyek eldöntik, ki a jó, s a többinek annyi, ugye?
- Igen. Máshogy ez nem megy.
- Nem megy az így se. Vannak a rejtőzők. Hallott már róluk?
- Ugyan, nincsenek. Nap mint nap látni lehet őket a...
- Bocsánat, jobban hangzik így: nap nap után, sőt napra nap. Én sajnós nem nézem a villogók

*fórumait, inkább hallgatom a
zenét, mértéktelenül...
– Azt gyanítom, van ebben
némi irigység, nem gondolja?
– Nem gondolom. Tény, hogy el-
merülök, már-már életveszélyesen...
– Ők is!
– ...abban, ami nekem adatott.
– Vagyis saját személyének a rabja?
– Ez magának egy zár. Kinyitatlan.
Az én egy más is. Húsa van,
forradalom, lélek, szó, láng,
határtalanul. Sűg, sóhaj, kiabál.
Egyszer elkötött engem, mint a lovat.
Éheztet. Lobbot vet. Öl. Él. Kegyelem.
Érti?
– Köszönöm... (tétova hátrálás).*

Tanács

*Óvakodj, kinevezett
jók közé nehogy be-
soroljanak. Nem bírja
le mosni tisztaságuk
sötétlő foltjaidat.
Állj helyt magadért.
Egyetlen Szerelem van;
bűneid is bizonyítják.*

Posta Máté: Szóttes